

13-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – দিনত শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম কৰা, ৰাতি বহি জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা, বুদ্ধিত স্বদৰ্শন ঘূৰাই থাকা তেতিয়া নিচা বাঢ়িব"

***প্ৰশ্ন :-** মায়াই কোনসকল সন্তানক যোগত বহিবলৈকে নিদিয়ে?

***উত্তৰ :-** যাৰ বুদ্ধি কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ লগত বান্ধ খাই থাকে, যাৰ বুদ্ধিত তলা লাগি আছে, ভালদৰে নপঢ়ে মায়াই তেওঁলোকক যোগত বহিবলৈ নিদিয়ে। তেওঁলোকে মনমনাভৱ (মনেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা) হৈ থাকিব নোৱাৰে। আকৌ সেৱাৰ বাবেও তেওঁলোকৰ বুদ্ধি নচলে। শ্ৰীমতত নচলাৰ বাবে নাম বদনাম কৰে, প্ৰতাৰণা কৰে গতিকে শান্তিও খাবলগীয়া হয়।

***গীত :-** অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ..... (তুমহাৰে বুলানেকো জী চাহতে হে....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। গড ফাদাৰকে আহ্বান কৰে, কৃষ্ণক নহয়। পিতাক এনেকৈ ক'ব - আহা, পুনৰ কংসপুৰীৰ সলনি কৃষ্ণপুৰী কৰি তোলা। কৃষ্ণকতো আহ্বান নকৰে। কৃষ্ণপুৰীকতো স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এয়া কোনেও নাজানে, কিয়নো কৃষ্ণক দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। এই সকলোবোৰ ভুল শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰাই হৈছে। এতিয়া পিতাই যথার্থ কথা বুজায়। বাস্তৱত গোটেই দুনিয়াৰ বেহদৰ গড ফাদাৰ আছে। সকলোৱে সেই এজন গড ফাদাৰকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। যদিও মনুষ্যই ক্ৰাইষ্ট, বুদ্ধ অথবা দেৱতা আদক স্মৰণ কৰে, সকলো ধৰ্মালম্বীয়ে নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক জনক স্মৰণ কৰে। স্মৰণ কৰা আৰম্ভ হৈছে দ্বাপৰৰ পৰা। ভাৰতত গায়নো আছে যে দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। পিছলৈহে স্মৰণ কৰাৰ নিয়ম আৰম্ভ হয়, কিয়নো দুখী হৈ পৰে। পোন প্ৰথমে ভাৰতবাসীয়ে স্মৰণ কৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁলোকক দেখি আন ধৰ্মালম্বীসকলেও নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক সকলক স্মৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। পিতাও ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা হয়। কিন্তু মনুষ্যই পিতাক পাহৰি কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। লক্ষী-নাৰায়ণৰ ধৰ্মৰ বিষয়ে তেওঁলোকে নাজানে। স্মৰণতো লক্ষী-নাৰায়ণকো কৰিব নালাগে বা কৃষ্ণকো কৰিব নালাগে। স্মৰণ এজন পিতাকহে কৰিব লাগে, যিয়ে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। পিছত যেতিয়া ভক্তিমাৰ্গত শিৱক পূজা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে তেতিয়া কৃষ্ণক গীতাৰ ভগৱান বুলি ভাবে। কৃষ্ণক স্মৰণ কৰে। তেওঁলোকক দেখি আন ধৰ্মালম্বী সকলেও তেওঁলোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক সকলক স্মৰণ কৰে। এইটো পাহৰি যায় যে এই দেৱতা ধৰ্ম ভগৱানে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। আমি লিখিব পাৰো যে গীতা উচ্চাৰিত কৰোঁতা কৃষ্ণ নহয়, শিৱবাবাহে। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ – এয়া আচৰিত কথা নহ'ল জানো! কাৰোৱেই ওচৰত শিৱবাবাৰ পৰিচয় নাই। তেওঁ ষ্টাৰ (তৰা) হয়। সকলো ঠাইতে শিৱবাবাৰ মন্দিৰ আছে সেইবাবে তেওঁলোকে ভাবে যে ইমান ডাঙৰ, অখণ্ড জ্যোতি ত্বন্ত হয়। কিন্তু তেওঁতো মহাতত্ত্ব থাকে, য'ত আত্মাসকল থাকে। আত্মাৰ ৰূপ যথাযথ ষ্টাৰ সদৃশ, পৰমপিতা পৰমাত্মাও ষ্টাৰ হয়। কিন্তু তেখেত জ্ঞানৰে পৰিপূৰ্ণ, বীজৰূপ হোৱাৰ বাবে তেওঁ শক্তি আছে। আত্মাসকলৰ পিতা (বীজ) বুলি পৰমাত্মাক কোৱা হ'ব। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। মনুষ্যকতো জ্ঞানৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি, সেয়েহে বুজোৱা সন্তানসকলৰ অথ'ৰিটি (কৰ্তৃত্ব) থকাৰ লগতে বুদ্ধি অতি বিশাল হোৱা উচিত। তোমালোক সকলোৰে মাজত মুখ্য হৈছে মম্মা, বন্দে মাতৰম বুলিও গোৱা হয়।

কন্যাসকলৰ দ্বাৰা বাণ মৰালে। অধৰ কন্যা, কুমাৰী কন্যাৰ ৰহস্য ক'তো নাই। কেৱল মন্দিৰৰ দ্বাৰাই সিদ্ধ হয়। জগদম্বাও যথাযথ আছে। কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে যে তেওঁ কোন হয়?

পিতাই কয় - মই ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য শুনাওঁ। নাটকত কি আছে- এয়া মনুষ্যৰ বুদ্ধিত থকা উচিত। এইখন বেহদৰ (অসীমৰ) নাটক। এই নাটকৰ আমি ভাওৰীয়া গতিকে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুদ্ধিত থাকিব লাগে। যাৰ বুদ্ধিত এয়া থাকে তেওঁলোকৰ বহুত নিচা থাকে। গোটেই দিনটো শৰীৰ নিৰ্বাহ কৰিলা, ৰাতি বহি স্মৃতিলৈ আনা - কেনেকৈ এই নাটকখনে পৰিক্ৰমা কৰি থাকে? এয়াই হৈছে মনমনাভৱ। কিন্তু মায়াই ৰাতিও বহিব নিদিয়ে। ভাওৰীয়াৰ বুদ্ধিততো নাটকৰ ৰহস্য থাকিব লাগে। কিন্তু বহুত কঠিন হয়। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত বান্ধ খাই পৰিলে বাবাই বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ কৰি দিয়ে। বহুত উচ্চ লক্ষ্য। ভালকৈ পঢ়াজনে দৰমহাও ভাল লয়। এয়া অধ্যয়ন হয়। কিন্তু বাহিৰলৈ যোৱাৰ লগে লগে পাহৰি যায় আৰু নিজৰ মতত চলিব আৰম্ভ কৰে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, শ্ৰীমতত চলিলেই তোমাৰ কল্যাণ হ'ব। এইখন হৈছে পতিত দুনিয়া। বিকাৰক বিহ বুলি কোৱা হয়, যাৰ সন্যাসীসকলে সন্যাস কৰে। এই ৰাৱণৰ ৰাজ্য দ্বাপৰ পৰা আৰম্ভ হয়, এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো হৈছে ভক্তি মার্গৰ সামগ্ৰী। সেৱাৰ বাবে সন্তানসকলৰ বুদ্ধি চলিব লাগে। শ্ৰীমতত চলিলে ধাৰণাও হ'ব। সন্তানসকলে জানে যে বিনাশ সমাগত। সকলো দুখী হৈ চিঞৰিব - হে ভগৱান দয়া কৰা।

ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰাৰ সময়ত ভগৱানক স্মৰণ কৰিব। বিভাজনৰ সময়ত কিমান স্মৰণ কৰিছিল - হে ভগৱান, দয়া কৰা, ৰক্ষা কৰা। এতিয়া কি ৰক্ষা কৰিব? ৰক্ষা কৰোতা জনকে নাজানে ৰক্ষা কৰিব কেনেকৈ? এতিয়া পিতা আহিছে কিন্তু কাতচিৎহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিত এয়া থাকে। পিতাই বুজায় - এনেকৈ এনেকৈ সেৱা কৰা। এই শ্ৰীমত পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। এনেকুৱা পিতাক চিনিব নোৱাৰে, এয়াও কেনেকুৱা আচৰিত কথা! কিমান বুজিবলগীয়া কথা! গোটেই দিন শিৱবাবাৰ স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিব লাগে। এৱোঁ তেওঁৰ ৰথ সংগী হ'ল নহয় জানো।

বাবাই দেখিবলৈ পায় - সন্তানসকলৰ আজি বহুত ভাল নিশ্চয় বুদ্ধি হৈছে, কাইলৈ সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ যায়। মায়াৰ ধুমুহা লাগিলে অৱস্থা অৱনমিত হৈ যায় তেতিয়া বাবাই ইয়াত কি কৰিব পাৰে। তোমালোক জ্ঞানত আহিলা, সমৰ্পিত হ'লা গতিকে তোমালোক নিমিত্ত হ'লা। তোমালোকে কিয় চিন্তা কৰা? সমৰ্পিত হ'লা গতিকে সেৱাও কৰিব লাগে তেতিয়াহে প্ৰতিদানত পাবা। যদি সমৰ্পিত হৈছা, সেৱা নকৰা তেতিয়াও তেওঁক খুৱাবতো লাগিব, তেন্তে সেই পইচাৰ পৰাই খাঁওতে খাঁওতে নিজৰ শেষ হৈ যায়, সেৱা নকৰে। তোমালোকে মনুষ্যক হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। মুখ্যত বাবাৰ আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য উচ্চ হ'ব পাৰে। সেৱা নকৰিলে গৈ দাস-দাসী হ'বগৈ। যিয়ে পঢ়া ভালকৈ পঢ়ে, তেওঁৰ মানো উচ্চ হয়, যিয়ে অনুত্তীৰ্ণ হ'ব তেওঁলোক গৈ দাস দাসী হ'ব।

বাবাই কয়- সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। বচ, এই মনমনাভৱ শব্দটিয়ে সঠিক। জ্ঞানৰ সাগৰে কয় যে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এনেকৈ কৃষ্ণই ক'ব নোৱাৰে, পিতাইহে কয়- মামেকম স্মৰণ কৰা আৰু ভবিষ্যতৰ ৰাজ্য পদক স্মৰণ কৰা। এয়া ৰাজযোগ নহয় জানো। ইয়াৰ পৰা প্ৰবৃত্তি মার্গ সিদ্ধ হয়। এয়া কেৱল তোমালোকেহে বুজাব পাৰা। তোমালোকৰ ভিতৰতো যি দক্ষ সেৱাধাৰী, তেওঁলোকক নিমন্ত্ৰণ দিয়া হয়। বুজা যায় যে এওঁ বুদ্ধিয়ক সহযোগী (হাত)। সন্তানসকল যোগযুক্ত হ'ব লাগে।

শ্রীমতত যদি নচলে তেতিয়া হলে নাম বদনাম কৰে। প্ৰতাৰণা কৰিলে পিছত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। বিচাৰ সভাও বহে নহয় জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰি ক্লাচ:

সন্তানসকলে প্ৰথমে পিতাৰ বিষয়ে বুজাব লাগে। বেহদৰ পিতাইহে আমাক পঢ়ায়, গীতা পঢ়াওতা কৃষ্ণক ভগৱান বুলি কয়। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে ভগৱানতো নিৰাকাৰক কোৱা হয়। দেহধাৰীতো বহুত আছে। শৰীৰ বিহীন এজনেই। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ শিৱবাবা। এইটো ভালদৰে বুদ্ধিত ৰাখা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, তেৱেঁই উচ্চতকৈ উচ্চ নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা আৰু এওঁ হৈছে হদৰ পিতা। অন্য কোনেও 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ নিদিয়। এনেকুৱাও কোনো পিতা নাই, যাৰ পৰা অমৰ পদ পায়। অমৰলোক হৈছে সত্যযুগ। এইখন হৈছে মৃত্যুলোক। গতিকে পিতাৰ পৰিচয় দিলে, বুজিব, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, যাক দৈৱী স্বৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। সেয়া পিতাইহে দিয়ে। তেওঁকেই পতিত-পাৱন কোৱা হয়। তেওঁ এতিয়া কয় - নিজকে আত্মাক বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে পাপ কটা যাব। পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ পাৱন দুনিয়ালৈ যাবলৈ যোগ্য হ'ব পাৰা। কল্পই কল্পই পিতাই কয়- মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। এতিয়া পাৱন দুনিয়া আহি আছে। পতিত দুনিয়া বিনাশ হ'ব। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দি, দৃঢ় কৰি তুলিব লাগে। যেতিয়া দৃঢ়ভাবে পিতাক বুজিব তেতিয়া পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব। ইয়াত মায়াই পাহৰাই বহুত। তোমালোকে যত্ন কৰা বাবাক স্মৰণ কৰাৰ, পুনৰ পাহৰি যোৱা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলেহে পাপ কটা যাব। সেই বাবাই এওঁৰ দ্বাৰা কয় যে সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা। পুনঃ বেপাৰ আদিত গলে পাহৰি যায়। এইটো পাহৰিব নালাগে। এইটো শ্ৰমৰ কথা। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি কৰ্মাতীত অৱস্থা পাবগৈ লাগিব। কৰ্মাতীত অৱস্থাত থকাজনক কোৱা হয় ফৰিস্তা। তেন্তে এইটো দৃঢ়তাৰে স্মৃতিলৈ আনা কেনেকৈ কাৰোবাক বুজাও। দৃঢ় নিশ্চয়ো থাকিব লাগে যে আমি ভাইসকলক (আত্মাসকলক) বুজাওঁ। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। কোনোবাই কয় বাবা ওচৰলৈ যাওঁ, দিদাৰ (দৰ্শন) কৰো। কিন্তু ইয়াত দিদাৰ আদিৰ কথাই নাথাকে। ভগৱান আহি শিকায় আৰু মুখেৰে কয় তোমালোকে মোক নিজৰ নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰিলে সকলো পাপ খণ্ডিত হয়। যিকোনো ঠাইতে ব্যৱসায় আদিত বহি থাকোতে ক্ষণে ক্ষণে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই আদেশ দিছে- মোক স্মৰণ কৰা। একেৰাহে স্মৰণ কৰাজনহে জিকিব। স্মৰণ নকৰিলে নম্বৰ কমি যাব। এই পঢ়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ, যিটো এজন পিতাইহে পঢ়ায়। তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব লাগিব, তেন্তে 84 জন্মক (চক্ৰকো) স্মৰণ কৰিব লাগিব।

কৰ্মাতীত অৱস্থা পাবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। সেয়া অন্তিমত হ'বগৈ। অন্তিম সময় যিকোনো সময়তে আহিব পাৰে। সেয়েহে পুৰুষাৰ্থ একেৰাহে কৰি থাকিব লাগে। নিতৌ তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ চলি থাকক। লৌকিক পিতাই তোমালোকক এনেকৈ নক'ব যে দেহৰ সকলো সম্পৰ্ক এৰি নিজক আত্মা বুলি ভাবা। শৰীৰৰ অভিমান এৰি মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ কটা যাব। এই ধান্দাটো আনন্দৰে কৰিব লাগে নহয় জানো। আহাৰ খোৱাৰ সময়তো পিতাক

স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিত থকাৰ গুপ্ত অভ্যাস তোমালোক সন্তানসকলৰ চলি থকাতো ভাল। তোমালোকৰেই কল্যাণ। নিজকে চাব লাগে বাবাক কিমান সময় স্মৰণ কৰো? ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ ৰাতি।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মনুষ্যক হীৰাতুল্য কৰি তোলাৰ আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। কেতিয়াও সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে। নিমিত্ত হৈ থাকিব লাগে।
- (2) শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। শ্ৰীমতত নিজৰ কল্যাণ আছে বুলি ভাবি চলি থাকিব লাগে। নিজৰ মত চলাব নালাগে।

***বৰদান:-** সকলোৰে প্ৰতি শুভ কল্যাণৰ ভাৱনা ৰাখি পৰিবৰ্তন কৰোঁতা বেহদ সেৱাধাৰী হোৱা

বেছিভাগ সন্তানে বাপদাদাৰ ওচৰত এইটো আশা ৰাখে যে আমাৰ অমুক সমন্ধীয় সলনি হৈ যাওক। ঘৰত থকাসকল লগৰীয়া হৈ যাওক কিন্তু কেৱল সেই আত্মাসকলক নিজৰ বুলি ভাবি এইটো আশা ৰাখিলে হৃদৰ দেৱালৰ কাৰণে তোমালোকৰ শুভ কল্যাণৰ ভাৱনা সেই আত্মাসকলৰ ওচৰ নাপায়গৈ। বেহদৰ সেৱাধাৰীসকলে সকলোৰে প্ৰতি আত্মিক ভাৱ বা বেহদৰ আত্মিক দৃষ্টি, ভাই-ভাইৰ সমন্ধৰ বৃত্তিৰ দ্বাৰা শুভ ভাৱনা ৰাখে গতিকে তাৰ ফল নিশ্চয় প্ৰাপ্ত হয় - এয়াই মনৰ দ্বাৰা সেৱাৰ যথার্থ বিধি।

***গ্লোগান:-** জ্ঞান ৰূপী বাণক বুদ্ধি ৰূপী তূণীত (কাঁড় ৰখা যতন) ভৰাই মায়াক প্ৰত্যাহবান জনোৱাজনেই মহাবীৰ যোদ্ধা।

মাতেশ্বৰীজীৰ মধুৰ মহাবাক্য

“মনৰ অশান্তিৰ কাৰণ হৈছে কৰ্মবন্ধন আৰু শান্তি আধাৰ হৈছে কৰ্মাতীত”

বাস্তৱত প্ৰত্যেক মনুষ্যৰ এইটো ইচ্ছা নিশ্চয় থাকে যে আমাৰ মনৰ শান্তি প্ৰাপ্ত হৈ যাওক সেইকাৰণে অনেক প্ৰচেষ্টা চলাই আহিছে কিন্তু মনৰ শান্তি এতিয়ালৈকে প্ৰাপ্ত হোৱা নাই, ইয়াৰ যথার্থ কাৰণ কি? এতিয়া প্ৰথমে এইটো ভাবিব লাগে যে মনৰ অশান্তিৰ প্ৰথম শিপাডাল কি? মনৰ অশান্তিৰ মুখ্য কাৰণ হৈছে- কৰ্মবন্ধনত বান্ধ খোৱাটো। যেতিয়ালৈকে মনুষ্যই এই পাঁচ বিকাৰৰ কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্তি নাপায় তেতিয়ালৈকে মনুষ্যই অশান্তিৰ পৰা মুক্ত হ'ব নোৱাৰে। যেতিয়া কৰ্মবন্ধন চিঙি যায় তেতিয়া মনৰ শান্তি অৰ্থাৎ জীৱন মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। এতিয়া ভাবিব লাগে এই কৰ্মবন্ধন চিঙিব কেনেকৈ? আৰু তাৰ পৰা মুক্তি দিওতা কোন? এইটো আমি জানো কোনো মনুষ্য আত্মাই কোনো মনুষ্য আত্মাক মুক্তি দিব নোৱাৰে। এই কৰ্মবন্ধনৰ হিচাপ-নিকাচ খণ্ডিত কৰোঁতা কেৱল এজন পৰমাত্মা, তেৱেঁই আহি এই জ্ঞান যোগবলৰ দ্বাৰা কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰায় সেইকাৰণে পৰমাত্মাক সুখ দাতা বুলি কোৱা হয়। যেতিয়ালৈকে প্ৰথমে এইটো জ্ঞান উদয় নহয় যে মই আত্মা হওঁ, আচলতে মই কাৰ সন্তান, মোৰ আচল গুণ কি? যেতিয়া এইটো বুদ্ধিত আহি যায় তেতিয়াই কৰ্মবন্ধন চিঙে। এতিয়া এইটো জ্ঞান আমি পৰমাত্মাৰ দ্বাৰাহে পাওঁ অৰ্থাৎ পৰমাত্মাৰ দ্বাৰাই কৰ্মবন্ধন চিঙে। ভাল বাৰু। ওঁম্ শান্তি।

ওঁম্ শান্তি!!
